

BUREBISTA

După ce v-am purtat cu imaginația peste Europa preistorică, povestindu-vă despre strămoșii noștri îndepărtați, pelasgii (traci, geți, sciți, daci - numiți astfel, nu după limba vorbită, care era aceeași - pelasgica sau Latina priscă, ci după localizarea lor geografică, cum și azi, noi dacoromânii, mai suntem numiți: moldoveni, regățeni, vlahi, bănățeni, dobrogeni ori macedoneni), voi începe să vi-i descriu pe unii din aceia care au avut atunci un impact asupra viitorului nostru de azi: voi începe cu BUREBISTA, cel mai mare dintre Regii Traciei, care s-a născut cam pe la începutul secolului I î.d.H., la mai mult de 2000-3000 de ani de la prăbușirea Marelui Imperiu Pelasgic, atunci când lumea antică era dominată de Imperiul Roman.

- În 111 î.d.H., se naște la Argedava, ca fiu al regelui burilor, un tânăr care va readuce spațiul carpato-dunărean și locuitorii acestuia din nou în fruntea Europei pre-istorice, se naște Burebista.
- 84 î.d.H.: la vârsta de 27 de ani, pleacă în fruntea unei armate, primită de la tatăl său, și cucerește Costeștii, unde se instalează ca re-unificator al regatelor dacice. Cam tot atunci, la Roma, Sulla pune mâna pe putere.
- 80-70 î.d.H., Acornion, prietenul său, în vârstă de cca. 30 de ani este trimis în misiune diplomatică la Argedava, la tatăl lui Burebista (pe atunci în vârstă de 60-70 de ani).
- 7 iunie-9 august 48 î.d.H., Acornion îl va întâlni pe Pompei.
- 44 î.d.H., la vârsta de 67 de ani și după o domnie de 38-40 de ani Burebista va muri, se pare asasinat.

**Fig.14. Sanctuar dreptunghiular de 3 x 6 tambururi de granit (andezit) de la Sarmi-seget-usa
(Eu-mă grăbesc-să curg , sanskrită)**

De fapt la Sarmi-seget-usa s-au descoperit patru sanctuare dreptunghiulare:

- la nivelul inferior, un sanctuar de 4 x 13 tambururi, având incluse între ele, într-o poziție longitudinală și centrală, simetric în raport cu centrul sanctuarului încă 7 tambururi mai mari ca diametru și supraînălțate.
- la nivelul mediu, unde se află și sanctuarele circulare alături de discul de andezit al lui Aplo, sunt încă două sanctuare, unul de 3 x 5 și altul de 3 x 6.
- la nivelul superior găsim unul de 4 x 10 tambururi

**Fig.15. După
S. Bobancu ,
C. Samoilă, E. Poenaru,
1 tambur=1 an dacic
În felul acesta
sanctuarul de 4x13
tambururi este
purtătorul unei
perioade de timp
tipice dacilor,
perioada
de 52 de ani.**

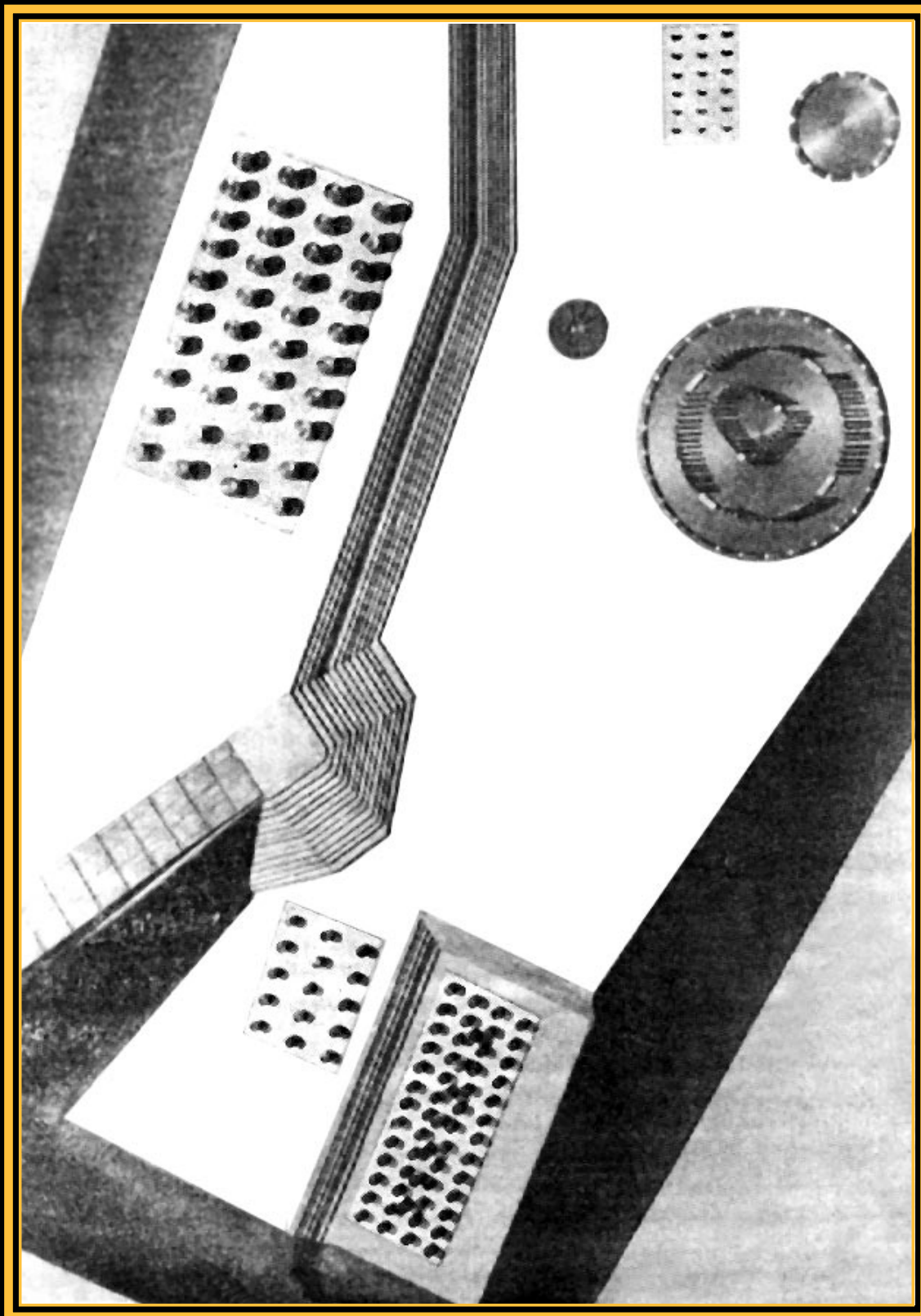
Pentru simpla dumneavoastră curiozitate voi face o paralelă între Burebista și Cezar.

- 100 î.d.H., se naște Iulius Cezar.
- 58-51 î.d.H., cucerește Galia și scrie „De Bello Gallica“.
- 48 î.d.H., îl învinge pe Pompei la Pharsalas (închipuiți-vă cum s-ar fi schimbat istoria dacă ar fi fost invers).
- 44 î.d.H., pregătește campania împotriva regelui Burebista, dar... este asasinat și moare la vârsta de 66 de ani.

Dar să revenim la magnificul nostru rege, uitat de istoricii noștri, scos din cărțile de istorie alternative, aruncat în groapa istoriei tocmai de aceia care ar fi trebuit să-i apere memoria, istoricii noștri.

Burebista își propune și realizează reunificarea populației tracice; în procesul de reunificare limba și religia au fost elemente fundamentale. Rolul limbii și religiei comune păgâne a constituit un mijloc puternic de neîntreruptă legătură a unității și frăției între toate pâlcurile neamului nostru, fărâmițat până la el; Burebista a unit neamurile într-o împărăție respectată aici în Centrul și Răsăritul Europei, întinzându-și hotarele de la lacul Constanța (Elveția de azi) până dincolo de Nipru. Numele adevărat al lui Burebista s-a pierdut undeva prin veacuri, dar inteligența, puterea și vitejia lui în luptă aveau să-i aducă meritatul nume de BU-ERE-BU-IST-AS (Care-era-care-este-nu), ceea ce înseamnă „Nemaipomenitul”, „Cum nu a mai fost și nu mai este”.¹⁷

Joannes Magnus¹⁸, considera că adevăratul nume al său a fost Boroista (vezi c.XVII) și vorbește despre el: „BOROISTA se numără printre regii străluciți ai Goților și, pe bună dreptate, a fost așezat la loc de cinste în timpul său, în vremea Regatului Gotic, pe vremea când Roma era sub conducerea lui Sulla, care domnea mai curând violent decât moderat (se referă la dictatorul Lucius Cornelius Sulla, 138-78 î.d.H., n.t.). Acela, născut în cetatea Romei și educat după obiceiurile cele mai barbare, le-a și exercitat apoi cu cruzimea care îi era proprie. Acest Get însă, BOROISTA, deși crescut pe tărâmurile barbare, a demonstrat că și-a însușit cele mai umane obiceiuri. În timp ce Sulla

Fig.16. Vedere de ansamblu a sanctuarelor-calendar (reconstituire pe machetă la scară)
Sub aspect constructiv se pot vedea: Marele și micul sanctuar circular, discul solar cât și cele patru sanctuare dreptunghiulare. Enigma Sarmisegetusa-ei, a celui mai vechi calendar european, a moștenirii lăsate nouă de strămoșii carpațo-danubieni se pare că nu mai este o enigmă.

*Calendarul de la Sarmizegetusa Regia, S.Bobancu, C. Samoilă, E. Poenaru. Ed. Academiei, Române, București, 1980.

se comporta față de propriii lui cetățeni ca un asasin, Boroista era indulgent și cu dușmanii învinși și așa a rămas ca un șef de stat uman; Sulla acționa la voia întâmplării; Boroista, cu mare prudență; acela (Sulla) își exercita funcția de conducere prin violență, acesta prin consilii, virtuți și reglementări juridice. Apoi, dacă facem o comparație între cei doi conducători, în general, socot că este de ajuns să afirmăm că nu toți Geții sunt sau au fost umani, nici cel care este Roman că este străin obiceiurilor barbare. Sub acest Boroista a trăit și genialul și admirabilul profesor Deceneu, ițit din vechile școli filosofice eline sau, după alții, din cele egiptene, ajungând la cel mai înalt grad de înțelepciune filosofică a oamenilor și admirat ca atare de pătura elevată a societăților umane contemporane lui, ajuns în rangul de rege la Goți grație prieteniei lui cu regele Boroista. Acest rege cu totul prudent a atras atenția prin acel umanitarism de care a dat dovadă foarte limpede, căci judeca cu multă înțelepciune atât faptele umane, cât și cele divine și adunase în jurul lui profesori care știau să diferențieze, cântărind cu dreaptă înțelepciune, faptele trecătoare ale domniei de cele care țin de adevărata și veșnica înțelepciune; de la dascălii cei bătrâni a învățat Deceneu ce înseamnă cu adevărat prudența și la ce te poți aștepta de la omul onest și foarte citit; de aceea s-a bucurat de multă autoritate și în rândul oamenilor simpli, precum Zamolxe de care am vorbit mai sus; de aceea ei, când azeau vocea regelui lor, socoteau că o aud pe cea a unui Dumnezeu. A educat oamenii, i-a instruit cu multă înțelepciune și i-a împodobit cu înțelepciunea și pietatea religioasă; a ales preoți, a ierarhizat pontifi capabili să interpreteze și legile, dar și faptele de religie. Pe ei îi consulta fără ocol cu privire la treburile statului.”

Monede descoperite din vremea lui, în Transilvania, ni-l înfățișează pe acest rege al regilor cu două capete, simbolizând trecutul și prezentul. Unele inscripții de pe monede sunt în limba tracică, „latina priscă“, și-l numesc pe Burebista SARMIS VASIL, Cel Mai Mare Rege. Alt nume al lui, cu înțelesul de stăpân absolut al tracilor este „PAVEL-TER”.

Fig. 17. Discul solar (al lui Aplo înconjurat de cei 10 ucenici ai săi ??).

*Fig. 18. Același disc de andezit de la SARMI-SEGET-USA
(în sanscrită – Eu mă grăbesc să curg)*

Numele soției lui, Zina, împărăteasa și marea preoteasă a tracilor, s-a găsit tot pe două monede din Transilvania.¹⁷

Sfătuitorul lui, Marele Preot Deceneu, i-a instruit pe traci să trăiască potrivit cu legile naturii cunoscute până azi ca „Legile Belagine”.¹⁹ Se pare că în timpul lui Burebista s-a decis ca anul I să fie anul când s-au născut cei doi Zamolxis, 713 î.d.H.; trebuie notat că anul reformelor politico-religioase 666 apare pe tot felul de inscripții de pe tot teritoriul pelasgic, ca „SSS” (6,6,6) sau „CCC” (C-grecesc) ori „VIVIVI” (6-latin).²⁰

Este interesant de observat cum această cifră apare în rugăciunea unei femei gete, Zamolxiene, găsită pe o placă de marmură la Tomis, conținând și un ... acrostih... dovedind încă o dată marele rafinament atins de geto-daci.

Fig. 19. Fragment de roată de piatră dințată în interior de la Sarmi-seget-usa Dacica.

AYRELIA	I STRĂLUCITOARE
BENERIA	I CURATĂ
SYM FORO	I MĂREAȚĂ DOAMNĂ
SYN DIO	I SUNT CREDINCIOASĂ
SYN ZE SASE TRI	I SUNT CU TREI DE ȘASE
KAI TETHI GATRI	I DAR ATÂT TE ROG
AYRIS NONAM	I CÂNDVA SĂ MĂ AJUȚI
NIASCHARIAN	I SĂ RENASC

Citind doar primele litere în acrostih avem formația “ABT SSS KAN”: „Cu 666, de ani” acesta fiind semnul la care se închinau cei întorși la adevărata religie, semn ce se purta pe mâna dreaptă sau pe frunte.²¹

Reședința inițială a regelui, Sargedava este localizată pe undeva pe la Costești (dealurile Orăștiei). Principalul ajutor al regelui trac de atunci era DECENEU, marele preot care, după ce a fost pentru o perioadă de timp în Egipt, inițiindu-i pe preoții egipteni în tainele sacerdotale pelasgice, revine în Geția (Goția - după povestirea istoricului ostrogot Iordanes), devenind șeful suprem al spiritualității tracice, reușind împreună cu Burebista să-i unească pe traci atât militar, cât și spiritual. Burebista își îndeamnă supușii la „abstinență, sobrietate și ascultare de porunci”, noul mod de viață fiind propagat dintr-un centru spiritual, numit de Straborn „Muntele Sfânt”, legendarul KOGAION care, după Adrian Bucurescu, ar fi undeva în munții Bucegi, lângă „Sfinxul Românesc”, deoarece KOG-A-ION însemna și „Capul Magnificului”; cu toate acestea, azi, mulți arheologi localizează legendarul Kogaion undeva pe Dealul Grădiștei (1200m altitudine) în Masivul Surianu (Surya = Zeul Soare la vechii vedici), la Sarmisegetusa Regia (Grădiștea Muncelului) aflându-se și unul din sanctuarele patruleter. Să fie oare acesta lăcașul unde preoții lui Zamolxis, Zeul sub-pământean, ofereau credincioșilor acea nemurire completă, atât a sufletului, cât și a trupului, unde ucenicii („recruții”) cântau: „Sfânt e Domnul Noptii”?²²

La sudul Dunării proconsulul provinciei Macedonia, generalul Varro Lucullus, în cadrul celui de-al doilea „război Mithridatic” (74-72 î.d.H.), ocupă orașele grecești vest-pontice, de la Apollonia până la Delta Dunării, încheind un tratat între romani și alte cetăți vecine, cu avantaje și obligații pentru ambele părți. Această tutelă mascată îi nemulțumește pe locuitorii orașelor grecești, care trimit o solie la Burebista să-i ajute. Oastea proconsulului Macedoniei, a generalului Antonius Hybrida este învinsă lângă Histria; Burebista supune pe cale pașnică orașele: Tomis (Constanța de azi), Calatis (Mangalia), Dionysopolis (Balcic) și Apollonia. Pe calea războiului sunt integrate cetățile: Aliobrix (Cartal, sudul Basarabiei, ocupat azi de ruși, sub numele de Orlovka), Tyras, Odessas (Odesa, azi oraș ucrainean ce are în centrul lui cel mai romantic cartier, cartierul... „Moldoveanca”!).²³

Burebista își începe organizarea puterii monarhice cu caracter militar prin activități administrative cum ar fi: recrutarea de oameni însărcinați cu administrarea agriculturii, strângerea dărilor, supravegherea muncilor obștești obligatorii, făcând posibilă realizarea sistemului de fortificații în Dacia (nucleul din Munții Surianu întins pe o suprafață de 200 km pătrați). Incinta militară din centrul religios are o suprafață de 3 hectare, cu ziduri de piatră ecarisată (blocuri de calcar fasonate) care fac din Sarmisegetusa dacică un unicat în Europa; Zidul Dacic (Murus Dacicus) este format din cetăți construite din blocuri de calcar; a construit și cetăți de piatră nefasonate, legate cu lut, ca cele de la Piatra Neamț (Piscul Bâtca Doamnei și colina Cozla), Cetățeni (Jud. Argeș), Covasna-Valea Zânelor sau Sighișoara. Armata lui număra, la vreme de război, mai mult de 200.000 de oameni, făcându-l de temut.

La cel de al II-lea Congres Internațional de Dacologie am avut plăcerea să o ascult pe prof. Gianina Georgescu din New York vorbindu-ne de Dacii din Spania: „Noi dacoromânii, direcți descendenți ai acestora ne mândrim mai puțin cu strămoșii daci considerându-i niște barbari. În schimb ne mândrim din ce în ce mai mult cu obârșia

---

fraților noștri romani care ne-au omorât, jefuit și umilit. În schimb, spaniolii se mândresc și astăzi cu simbolurile getice, săgețile și jugul, care stau pe stema noului stat al Spaniei, noblețea și dreptul la suveranitate. De asemenea, geticismul și genealogia getică devin standard pentru noblețea nobilimii spaniole, atât cât și ideea nemuririi Zamolxiene, disprețul față de moarte.

Foarte interesant este faptul că nu găsim aproape nimic scris în Spania despre cucerirea Daciei de către Traian (care era născut în Spania). În schimb, găsim o tradiție inversă, o tradiție dacică a Spaniei. Spaniolii sunt descendenți din geți sau daci, iar Spania a fost fondată - la a IV-a ei întemeiere, cea definitivă, în secolul al V-lea - de poporul de la Dunăre. Cei care în Tracia erau numiți Geți au fost numiți pe vremea lui Procopius Goți și în vremuri mai vechi fuseseră numiți Sciți. Legile lor au fost alcătuite de Samolse, așa cum precizează foarte clar Messenius. Respectul pentru biserică îi împiedică pe autorii spanioli să-l numească pe Zamolxis fondator de religie și de aceea ei îl folosesc pe Deceneu. Deceneu nu se cuvenea să fie păgân. De aceea el apare ca un fel de creștin care-i învață pe goți teologia și pune preoți și episcopi. El inițiază în rânduiala celor douăsprezece semne, în astrologie și astronomie.

Fiți mândri de daci, reînviați amintirea lor, și rescrieți istoria noastră.”

Burebista ducea și o politică externă activă, intervenind chiar și în cadrul conflictului deschis dintre cei doi rivali ai Romei (respectiv Cezar și Pompei) în anul 48 î.d.H. În legătură cu aceasta, o inscripție recent descoperită la Balcic (anticul Dionysopolis) citează numele lui Acronion, un mesager personal trimis de Burebista la generalul Pompei pentru a-i sugera ipoteza unei alianțe cu ultimul. Vor mai trece cam 3-4 ani până când Cezar, după ce-l va învinge decisiv pe Pompei lângă Pharsalla, pentru a se răzbuna pe fostul aliat al inamicului său va trimite numeroase legiuni cu „misiuni de pedepsire” către granițele regelui geto-dacilor. Oricum, la scurt timp înainte de a începe lupta decisivă cu regele trac, pe 15 martie 44 î.d.H., Cezar a

fost asasinat în senat de noii săi adversari politici secreți și la scurt timp și Burebista va muri în circumstanțe asemănătoare. Doi dintre cei mai străluciți militari ai lumii antice au dispărut astfel, aproape simultan, istoria conferindu-le destine similare.

Marele preot Deceneu a fost ulterior numit succesor al regelui defunct. Azi e dificil să apreciem în întregime cunoștințele sale științifice extrem de vaste. Numeroase inscripții în piatră sugerează noțiuni de matematică cum ar fi triunghiul lui Pitagora, așa-numitul „număr perfect” 6 sau „numărul cosmic” 36; informații de astronomie despre „pentagonul planetar” (acesta fiind: Saturn, Jupiter, Marte, Venus și Mercur); poziția soarelui la echinocții și solstiții; poziția lunii la cele patru faze ale sale și calendarul dacic (unde un an de 360 de zile alterna cu unul de 365 de zile). Ultimul este confirmat de scena pictată pe o cupă de fructe descoperită la Bâta Doamnei, ca și pe o lampă de lut ars găsită pe lângă Bărboși-Galați. O tabletă descoperită la Dumbrava (județul Iași) confirmă înțelegerea de către Marele Preot a celor 4 anotimpuri și 12 semne zodiacale într-o manieră ce amintește de zodiacele vechi chinezești sau maiase.

Autori, istorici, arheologi, ba chiar și juriști nordici, toți străluciți erudiți, printre care și Carolus Lundius²⁴, subliniază un adevăr de netăgăduit și anume că elinii și latinii se fac vinovați de stâlcirea unor nume de popoare, de regi, de cetăți, de ape etc., acesta fiind și cazul lui DROMGETHIS, OSTROGETA, BOROISTA, DECIBALUS, DICENEU...

În contextul celor prezentate, cum putem crede că așa o societate evoluată și puternică și-ar fi putut uita limba națională, costumele tradiționale și obiceiurile adânc înrădăcinate în mai puțin de două secole de asuprire romană, așa cum unii „istorici” (sunt ei oare ai noștri?) caută să ne învețe?! Cum este posibil ca, în timp ce doar 14% din teritoriul dacic fiind cucerit și ocupat de nesătutul imperiu Roman, adică de trupe de mercenari analfabeți, care de-abia puteau închea două vorbe în latină, aceștia să ne învețe pe noi o limbă pe care ei înșiși nu o vorbeau cum trebuie? Oricum, se

---

argumentează că ei ne-au învățat latina și mai mult, ne-au făcut să ne uităm limba noastră maternă până la limita la care doar vreo 7-8 cuvinte au mai rămas în limba noastră română contemporană!

Tracii ar fi putut fi, în ceea ce ne privește, oameni inteligenți, dar este absurd să gândim că strămoșii noștri, trăind liberi și fericiți pe restul de 86% din teritoriile trace, să înceapă subit un maraton prin văi și defilee, păduri și mlaștini către teritoriile (mult mai mici) dominate de opresori, hotărâți să învețe o limbă mai la modă! Însuși gândul este absurd.

PODUL DE PIATRĂ DE PESTE DUNĂRE

Podul de piatră de peste Dunăre a fost una din minunile antichității; romanii ni-l prezintă ca fiind o realizare a lui Apolodor din Damasc, idee preluată și de unii dintre „istoricii noștri”. Există unii care nu i-au crezut, cum a fost domnul C. Iordache.²⁵

Este illogic ca o armată care posedă teritoriul doar de pe un mal al fluviului Dunărea (Istrul) să reușească construirea unui pod de piatră, al cărui al doilea capăt se afla pe teritoriul inamic. Astăzi, cu toată tehnica modernă de care dispunem, se consideră că un pod de piatră peste Dunăre se poate construi într-o perioadă de aproximativ 5-7 ani... ori „istoricii” susțin că Traian l-a construit la începutul celui de al doilea război cu dacii în doi ani?!... Socotim imposibilă construirea într-o perioadă atât de scurtă, de numai doi ani, a unui pod de piatră peste Dunăre, în special când Traian se găsea în plină campanie militară, contraatacurile lui Decebal provocând mari pierderi invadatorilor romani. Este ciudat că nici un itinerariu antic și nici un text epigrafic nu ne vorbește de „podul lui Traian” și nu a fost găsit niciodată vreun text care să vorbească de tehnica folosită în construirea lui.

Deoarece comentariile „De Bello Dacico” ale lui Traian sunt pierdute, astăzi avem la dispoziție numai Columna lui Traian, unde se vede clar că în anul 101 d.H., romanii treceau Dunărea pe un pod de vase. De ce oare, mândrul arhitect Apolodor din Damasc, căruia i se atribuie construcția podului și a Columnei lui Traian, a uitat să immortalizeze pe Columnă o asemenea mare realizare - un pod de piatră peste Dunăre care era chiar opera sa?!

Oare nu este mult mai verosimil ca podul de peste Dunăre să fi fost construit de poporul care stăpânea ambele maluri ale fluviului, popor condus de cel despre care Strabon scria: „Burebista stăpânește tot teritoriul de pe ambele maluri ale Dunării, este temut de romani, ataca, trecea fluviul când voia prin Macedonia”. Luat prin surprindere de invazia romanilor, Decebal, un mare strateg, încearcă să oprească înaintarea romanilor, demolând partea de lemn carosabilă a podului, restul fiind incendiat, după cum arată bârnele arse de la fața locului. Din acest motiv Traian și-a trecut trupele în Dacia nu pe un pod de piatră ci pe unul de vase, după cum chiar Apolodor din Damasc arată pe Columna lui Traian. Mai târziu armata romană a refăcut vechiul pod de piatră al lui Burebista pentru a transporta prada luată de la populația dacică, dar cărămizile cu ștampila legiunilor romane găsite pe acest loc nu dovedesc că ei au și construit podul!

În secolul al IV-lea d.H., Constantin cel Mare, dac de origine născut la Niș, reconstruiește podul de la Drobeta, adaugă un castru cu patru turnuri și un edificiu cu numeroase încăperi.

Menționăm că într-o baladă aromână, „Puntea din artă”, se vorbește de trei meșteri iscusiți care au construit un pod peste Dunăre și care au lucrat la el 6 ani.

DIURAPNEUS, SUPRANUMIT ȘI ...DECEBAL

Motto: *„Din Zei de-am fi scoborâtori,
C-o moarte tot suntem datori;
Totuna e dac-ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit,
Dar nu-i totuna Leu să mori,
Ori Câine-nlănțuit”.*

(George COȘBUC: „Decebal către popor”)

In perioada secolului I d.H. spațiul Carpato-Dunărean-Pontic ne apare ca o mare zonă de hărțuire a populației autohtone tracice, care este continuu prădată, furată, împinsă, lovită, izbită și jefuită de popoarele nou sosite care reușesc să se așeze și... să-și creeze propria „istorie” și „cultură”, furând-o de la noi. Grecii sosiți în patru valuri din zona Estică a Mării Caspice (1900-1400 î.d.H.) s-au așezat liniștiți și sunt și ei acum cuceriți de... Romani... și vor sta sub jugul acestora 500 de ani, mai mult ca noi, dacii,... dar „minune”, ei nu-și vor „schimba” limba, ci, numai noi, și nu în 500 de ani, ci în 100 și ceva! Să fie aceasta adevărat, ori adevărat e că limba dacilor a fost așa-zisa „latină prisca” după cum ne spunea Nicolae Densușianu, și, în felul acesta, ei, dacii, nu a mai trebuit să învețe „o nouă limbă”, și s-o uite pe a lor ?

În această perioadă, în vara anului 87 d.H., împăratul roman Domitian trimite, sub comanda lui Cornelius Fuscus, trupe romane să ocupe Dacia de la nordul Dunării. Acesta trece pe un pod de vase Dunărea, la Tapae (Porțile de Fier) dar este atacat de daci, prin surprindere, și... învins. Legiunea romană a V-a Alaude este complet nimicită iar generalul ei Cornelius Fuscus, ucis în luptă. Dar cine a fost conducătorul armatei dacice?... Numele lui, numele dacului învingător, a fost consemnat numai de Tacitus (din opera căruia se va inspira Orosius în secolul V d.H. și Iordanus, sec. VI d.H.)... numele lui

---

era... DIURAPNEUS „Cel Orfan”, un tarabostes din Sud-Vestul Daciei, care a fost apoi divinizat, ca un semizeu, de populația dacică, supranumindu-l DE-CEBALUS, „Neam de Cal” ori „Pe Cal”, „Cavaler”, ori „I NOROGUL” (Ducipalul) și căruia, regele dac de atunci, DURAS, printr-un gest nobil și inteligent, îi va ceda tronul. Pe vasul funerar descoperit la Grădiștea de Munte - Sarmi-seget-usa (eu mă grăbesc să curg - sanscrită) - apar două ștampile cu inscripția: DE CE BALUS PERS CORILO, ce se poate traduce „*Decebalus a plătit înălțarea la cer*”... iar dacă îl citim în oglindă „*Oliroc Srep Sula Beced: Viteazul Cal s-a sinucis*”.

Dar inscripția se mai poate citi și: „DE CEBALUS PERSCO RILO”: „De neamul calului va pieri dușmanul” (Adrian Bucurescu, *Dacia Secretă*, Ed. Arhetip, București, 1998, p. 183). Se pare că acest blestem a circulat printre daci până la dispariția imperiului Roman.

Goții care se credeau urmașii Geților au avut un rege cu nume predestinat, ALARIC, Inorogul, născut în... Dacia, care purta în sufletul lui acest blestem, astfel că la începutul secolului V d.H., vizigoții, conduși de Inorog, au părăsit Hemus - Peninsula Balcanică și au pătruns în Italia. Alaric cucerește Roma la 24 August 410 d.H., distrugând-o până în temelii, trecând-o prin foc și sabie... Să se fi îndeplinit astfel blestemul lui De-Cebalus ?

Dacii s-au luptat sub stindardul lupului, stindard tradițional al tracilor: capul de lup cu corpul de dragon; Romanii au avut capitala, Roma, întemeiată și ea „sub semnul lupului”... și după vechile legende, de un raman, Enea-Strălucitorul, plecat din zona Oltinei (Oltina-Latina).

Dar și numele de Roma încă nu-și are rezolvată originea, proveniența. Anul înființării Romei nu este sigur. Nici numele ei nu este de la Romulus, cum afirmă legenda păstrată de la istoricul Titus Livius: “CONDITA URBES, CONDITORIS NOMINE APPELLATA” - ci de la situația orașului, așezat lângă o apă, „RÂU” sau „RUMON” (cuvânt trac ori etrusc echivalent pentru *râu*). Romulus nu a putut fi întemeietorul ei, ci doar fiu al orașului de pe „RÂU” sau „RUMON”, fiul Romei.

Întreaga legendă cu Romulus, pare a fi fost împrumutată, spune Titus Livius, mai degrabă, din vechile legende ale poporului pelasgic (tracic), din care și ei se trăgeau. Așa că ei, dacii și romanii, vorbeau aceeași limbă și dacă vrem să lăsăm la o parte anii... nu este o ironie a istoriei că azi ei, Romanii, se numesc italieni, iar noi traccii-pelasgi, Români?

Dar să revenim la viteazul Diurapneus-Decebal; ca rege, reface unitatea statală a Daciei, întărește armata și stabilește legături de

alianță cu popoarele vecine formând noua Confederație Dacică, Dacia încadrându-se între granițele naturale precizate ulterior de Ptolemeu, din Carpați și până la Nistru (Tyros) și de acolo la Dunăre. Neamurile getice împrăștiate în răsăritul Moldovei până dincolo de Bug, iazygii și roxalanii, se vor alătura și ei Confederației opusă Romei.

Din timpul lui Decebal datează construcțiile grandioase de la Sarmisegetuza, dacă nu chiar înainte de el, incinta sacră, discul solar de andezit, sanctuarele patrulatere, cât și atelierele metalurgice de la Grădiștea Muncelului, capabile să producă un fier cu o puritate de 99,97%²⁶. În același timp la Roma Domitianus nemulțumește pe contemporanii săi prin „politica de grandoare” ce o duce: secătuirea finanțelor, propagarea despotismului, reprimarea cruntă a creștinismului.

La 18 Septembrie 96 d.H. Domitianus este asasinat de un libert iar în ziua următoare armata și conspiratorii îl vor proclama împărat pe bătrânul senator MARCUS COCCEIUS NERVA, care îl va adopta ca fiu și asociat pe MARCUS ULPIUS TRAIANUS la 29 Octombrie 97 d.H.

Traian, după învingerea Germanilor, supărat pe „disprețul pe care-l aveau dacii față de romani” (Pliniu cel Tânăr), hotărăște mărirea efectivelor militare din Moesia inferioară, construiește castrul de la Bărboși-Galați, consolidează fortificațiile din orașele pontice până la Tyros (Nistru), dispune terminarea șoselei de la malul sudic al Dunării la Cazane (inscripția Tabula Traiana confirmă aceasta). Dar adevărata cauză a reizbucnirii războiului cu Dacia o constituie aurul pe care Dacia îl stăpânea, reprezentând pentru Roma un „El Dorado”, o „Californie” a antichității.

Traian adăuga celor nouă legiuni de la Dunărea mijlocie și inferioară, încă alte patru, aduse din provinciile germane și alte două create special cu prilejul primului război dacic. La 25 Martie 101 Împăratul Traian părăsește Roma așezându-se în fruntea a 150.000 de soldați, ca să cucerească... ce?... o țară de analfabeți, fără limbă și cultură?... o țară cu foarte puțină populație (cum le place ungușorilor să spună de noi)? O țară de agricultori fără o forță armată? Dacă eram așa de puțini de ce îi trebuiau lui Traian 150.000 de soldați?!... Dacă eram așa de săraci de ce veneau la noi?!...

În vara anului 101 legiunile romane conduse de Traian debarcau la Lederata (Rama) și se îndreptau spre Acidava (Vărădița). Decebal îi lăsa să pătrundă până în Banat, concentrându-și oastea în zona de la Tapae-Bucova, unde Traian obține o modestă victorie. Totuși

Fig.20.
Așa arăta, EL,
Decebal.
Portret al
marelui rege
dac, de pe
Columna
lui Traian.
*Decebal
și Traian,
Ion Miclea,
Radu Florescu,
ED. Meridiane
1980.

Fig.21. Nobil dac - Tarabostes - statuie decorând aticul arcului de triumf al lui Constantin cel Mare de la Roma, el însuși dac de la sudul Dunării, satul Niș. Figura dacului a fost tratată cu respect, aerul lui bărbătesc, vigoarea trupului, atitudinea calmă, impun și nu lasă impresia unui speriat, umil captiv, ci mai degrabă a unui stăpân care știe rosturile lumii. Dar ce mi se pare misterios sunt cei trei SSS (666 ori CCC). În anul 666 de la Zalmoxis, împăratul Burebista și marele preot Decaineus au hotărât să restaureze „adevăratul cult”, dezvăluindu-le geților misterele sacre. Atunci s-a decis ca anul I al calendarului să fie anul nașterii Celor Doi Zalmoxis. Astfel anul reformei religioase a fost 666, adepții lui considerând acest număr benefic (norocos), pe când adversarii l-au considerat număr malefic. Complexul de sanctuare de la Sarmisegetusa constituind probabil apogeul și centrul sacerdotic al misterele sacre. Acest

număr apare pe foarte multe inscripții dacice sub forma de CCC ori 666 (vezi opaițul de la Drobeta, placa de marmură de la Tomis, ori cea de la Tetovo (Macedonia). Cum de a ajuns 666 să simbolizeze „numărul fiarei” în „Apocalipsa” Sfântului Ioan Teologul, este un alt mister!
 -Vezi „Teribilul număr 666”, Adrian Bucurescu, *Dacia Secreta, ARHETIP R.S., București 1997.*

---

această victorie deschide romanilor drumul spre Țara Hațegului situată în apropierea nucleului dacic din Munții Surianului (Surya - zeul soarelui la vechii vedici). Datorită diversiunii făcute de Decebal, care se aliază cu burii, bastornii și roxalanii trecând Dunărea și atacând așezările romane acum așezate între Dunăre și Pontul Euxin (Constanța), Traian este silit să-și retragă o parte din legiunile din Dacia, pentru a-i respinge pe daci și pe aliații lor din sudul Dobrogei, unde mai târziu, în 109, va ridica Monumentul de la Adamclisi și Tropaeum Traiani. Alți istorici spun că acesta a fost ridicat de daci.

În primăvara anului 102 Traian preia ofensiva, străbate Muntenia prin pasul Bran, învingându-l pe Decebal. În urma păcii încheiate, Decebal pierde Banatul, Țara Hațegului, Oltenia, Sudul Munteniei și al Moldovei. În decembrie 102, la Roma, Traian primește numele de DACICUS (învingător al dacilor).

Traian întărește linia Dunării cu efective militare.

Între 103-105, cu ajutorul lui Apolodor din Damasc (Siria), reconstruiește podul de piatră de peste Dunăre la Drobeta-Turnu Severin (adevăratul constructor al podului fiind Burebista). Apolodor din Damasc era cel mai vestit arhitect al timpului său; lui i s-a încredințat mai târziu construcția Columnei lui Traian (ciudat că pe columnă a uitat să-și prezinte podul!). A scris și o carte despre construcția, ori mai corect spus reconstrucția podului, care însă s-a pierdut; cuprinsul ei pare să-l fi cunoscut DIO CASSIUS, care dă în istoria sa o descriere amănunțită și exactă a podului. Marile construcții de poduri au întotdeauna ceva simbolic, aproape eroic, semnificând tot atâtea mărturii curajoase despre perpetua silință umană de a înlătura piedicile pe care natura le așterne adeseori în calea noastră; menirea lor este înlesnirea legăturilor de comunicație sigure între un țărm și altul... cât despre reconstrucția podului de către Apolodor, aceasta a însemnat înlesnirea jefuirii țării noastre, a subjugării și sclaviei poporului dac, a cotropirii în proporție de 14% a teritoriului Daciei, cum încă mai spun unii dintre „istoricii noștri”, în scop „civilizator”! Constantin cel Mare, dac născut în satul Niș de la Sudul Dunării, va reconstrui și el acest pod la aproape 200 de ani după retragerea trupelor romane din Dacia. De ce îl va fi reconstruit el dacă după retragerea romanilor locurile au rămas pustii, goale, așa cum susțin unii istorici?

Și dacă înrobirea, înjosirea, jefuirea o numesc dâșii proces civilizator, de ce să nu le spunem și rușilor tot... „civilizatori” pentru

că și ei ne-au „civilizat” mai bine de 50 de ani, de am rămas săraci după atâta „civilizație”... ori „bunului prieten Hitler” și germanilor săi care văzând că nu vrem să intrăm în război alături de ei ne-au „civilizat” împărțind cu generozitate trupul țării: Transilvania la unguri, Bucovina la ruși, Cadrilaterul la bulgari.

Al doilea război al lui Traian împotriva lui Decebal, începe în vara anului 105, când Traian sosește la Drobeta-Turnu Severin. (Reamintim că între timp a avut loc o tentativă de asasinat împotriva lui Traian care însă a eșuat. Ar fi schimbat oare reușita atentatului soarta noastră de azi?... Am fi arătat diferit?... Am fi vorbit o altă limbă?... Iată întrebări ce rămân fără răspuns.) Să revenim deci la armatele romane, care, dori-toare nu de faimă ci de aurul și averile dacilor, înaintează în trei coloane:

- prima coloană înaintează pe Valea Cernei (prin locurile unde legendele tracice povesteau că venea tocmai din Nordul Egiptului, să moară, pasărea PHOENIX; ea ținea în cioc cel mai vechi însemn pelasgic, iar în gheare „smirna”; din cenușa ei, undeva în munții Cernei, pasărea Phoenix renăștea). Așadar prima coloană romană înaintează prin Valea Cernei, Țara Hațegului, ajunge la cetățile Costești, Blidaru și Piatra Roșie, pe care le distruge.

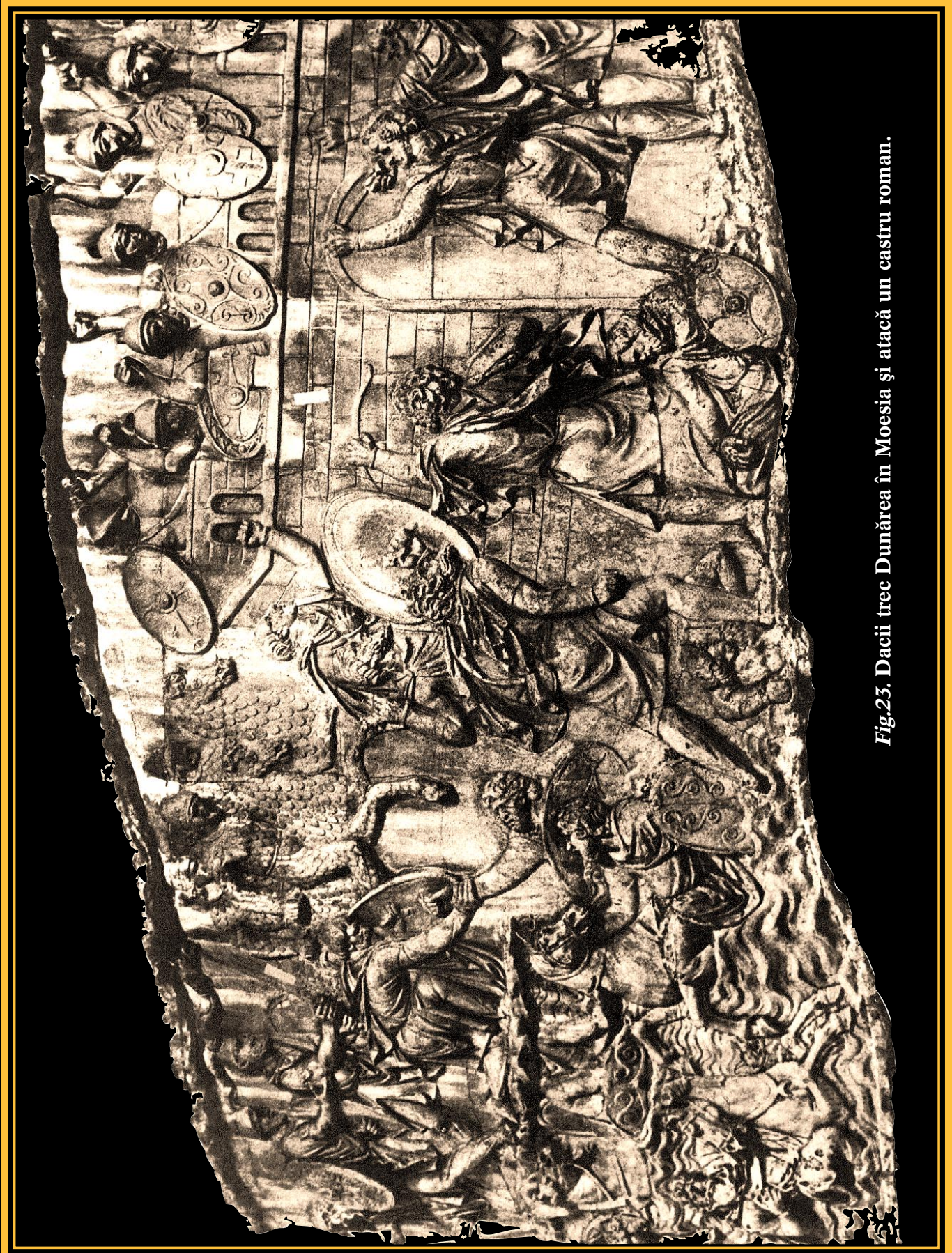
- a doua coloană urcă pe Valea Jiului, pe la Castrul de la Bumbesti, pătrunzând în Masivul Surianul pe la Banița.

- a treia coloană, condusă de Traian, se deplasează de la Drobeta la Sucidava și Romula, străbate Valea Oltului până la Castra Traiana (Sâmbotin-Vâlcea), ajunge la Tilișca, apoi la Căpâlna.

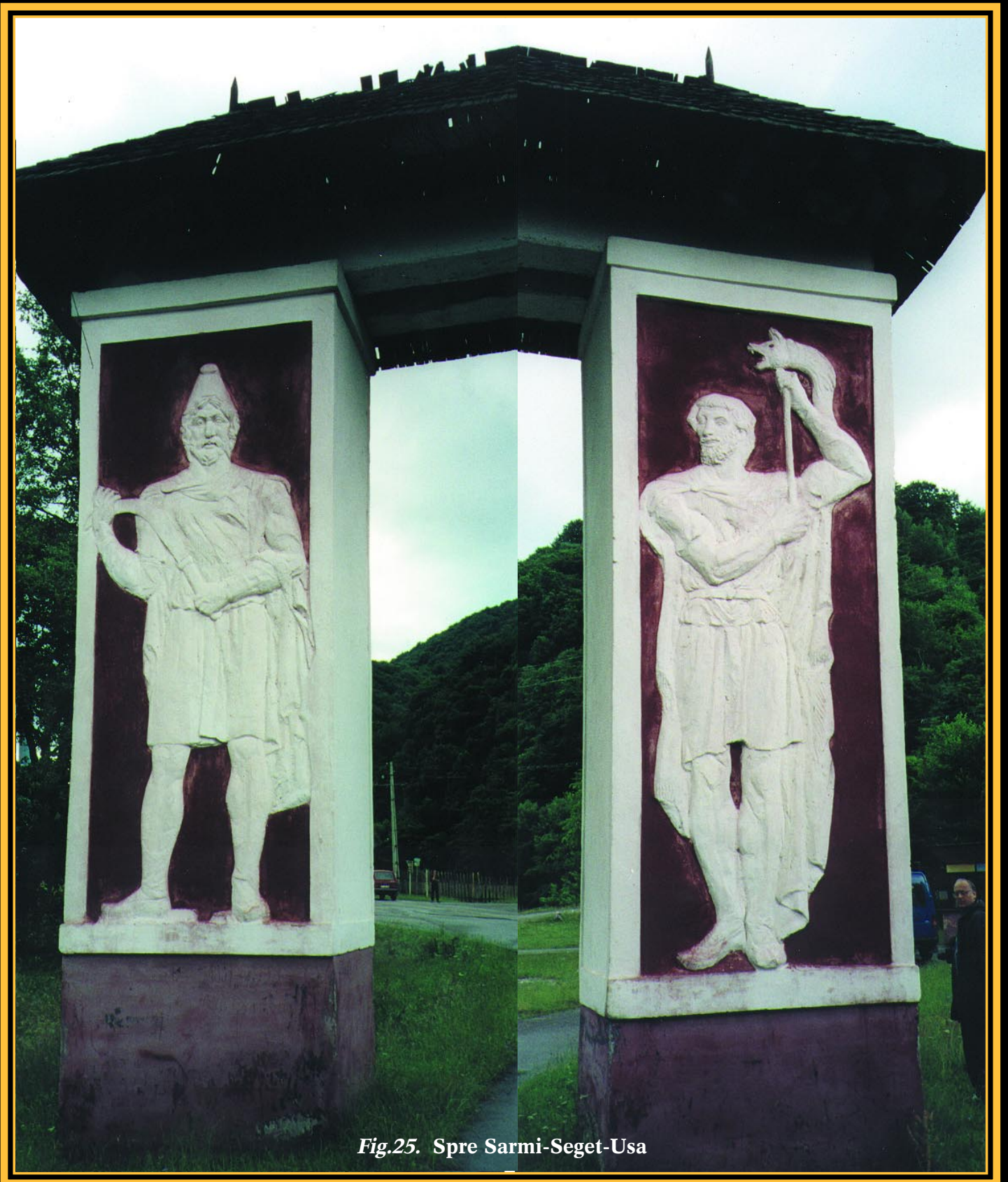
Restul coloanelor romane pornite din Moesia inferioară, trec pe la Bran, Bratocea, Oituz. Bătălia pentru Sarmisegetuza Regia se dă la începutul verii anului 106 d.H., cu participarea legiunilor a II-a ADRIUTIX, a IV-a FLAVIA FELIX și a unui detașament (vexillatio) din Legiunea a VI-a FERRATA. Dacii resping primul atac, dar sunt distruse conductele de apă care aprovizionau capitala Daciei. Cetatea este incendiată, sunt rețezați toți stâlpii sanctualelor în incinta sacră, se distruge întreaga fortificație. Războiul, însă, continuă. Prin trădarea lui Bacilis (confident al regelui dac), romanii găsesc în albia râului Sargesia, tezaurul lui Decebal (evaluat de Jerome Carcopino la 165.500 kg de aur și 331.000 kg de argint; vezi Marcela Nica, *Istoria Românilor*, Ed. Mondan, București, 1994, p. 26)²⁷. Ultima luptă cu oastea regelui dac are loc la Porolissum (Moigrad).

Fig.22. Femeie dacă cu copil.

Fig.23. Dacii trec Dunărea în Moesia și atacă un castru roman.

Fig.25. Spre Sarmi-Seget-Usa

Era adânc înrădăcinat în firea tracilor obiceiul de a nu se teme de moarte. De aceea se spunea despre ei că plecau la luptă mai veseli decât în oricare altă călătorie. În retragerea spre munți, Decebal este urmărit de cavaleria romană condusă de decurionul Tiberius Claudius Maximus. Religia dacică a lui Zamolxes admitea sinuciderea ca o ultimă ușurare pentru cei prea greu loviți de nenorocire, ba chiar o înaltă și preamărește cu făgăduințe supranaturale. Dacii care au ascultat ultima cuvântare a lui Decebal, se împrăștie și se sinucid. Numai nesupusul rege, mai mare decât zeul său, nu-și caută uitarea în moarte, ci încearcă să se sustragă dinaintea romanilor, în speranța măreață că va mai putea găsi încă, în străfundurile munților sau în codrii neumblați, mijlocul de a pregăti reînceperea luptei și răzbunarea. Dar cavaleria romană îl urmărește fără răgaz, este gata să pună mâna pe el, și atunci marele Decebal își împlinește destinul punându-și capăt zilelor. Scena măreață a morții sale poate fi regăsită pe Columna lui Traian.

Am fost și eu la Sarmi-seget-usa, la Grădiștea Muncelului și ceea ce mi s-a părut ciudat a fost lipsa de rămășițe arheologice ca: săgeți, săbii, vârfuri de lănci etc. pe care ne-am fi așteptat să fi rămas sub pământul colinelor călcate de „vitezele” legiuni romane. Am găsit o liniște desăvârșită nu numai din punctul de vedere al dezinteresului arheologic dar și din punctul de vedere al lipsei fie și a unui vârf de săgeată romană care să dovedească că s-au dat lupte în acea zonă.

M-am așteptat ca istoricii noștri să scrie „ceva” mai mult despre Decebal, fiica lui Dachia (?), fratele lui Diegis, sora lui Sarmis, marele preot Vezina... dar ei scriu și scriu numai despre „vitejii” de romani care, de fapt, au pustiit, tâlhărit, pârjolit, robit, satele și cătunele noastre dacice impunându-și „pacea romană”.

Până acuma, despre războiul daco-roman avem doar patru surse: Herodot, Iordanes, Dio Cassius și Dion din Prusa, zis și Dio Chrisostomus. Acesta din urmă, din cauza lui Domitian, suferă și el, ca și Ovidiu, pedeapsa surghiunului.

Aruncat afară din Imperiul Roman, el rătăcește și prin țările de la Dunăre, prin anul 87 d.H., fiind martor ocular al celor mai importante evenimente, pregătirea războiului daco-roman. Se pare că a trecut și pe la Sarmisegetusa și chiar că l-a întâlnit pe Decebal. Însemnările lui „Orationes” - cuvântări, par însemnări de reporter. Din păcate au ajuns până la noi doar câteva fragmente. Chrisostomus²⁸ a „făcut o călătorie lungă pe malul Istrului și în Țara geților...” El este mirat de comportamentul deosebit de civilizată al dacilor: „cum de mă rabdă, când m-au

---

văzut, cum nu știam să călăresc, nici arcaș priceput, nici ostaș cu arme grele, nici aruncător de lănci sau pietre nu eram“. Țara dacilor i se pare lui Chrisostomus o tabără ostășească: acolo puteai vedea pretutindeni săbii, platoșe, lănci, toate pline de cai, arme și oameni înarmați²⁹. Cu o reală admirație pentru daci, el, Dio Chrisostomus, continuă: „În mijlocul atâtor oameni deosebiți, eu singur arătam grozav de nepăsător, un spectator foarte pașnic al războiului“. Păcat că cei interesați nu încearcă să-i găsească opera completă a acestui om deosebit, contemporan cu Decebal. Sunt convins că undeva el trebuie să-i descrie pe daci, să le descrie obiceiurile, limba. Nu vă surprinde că atât Ovidiu cât și Dio Chrisostomus se simt confortabil printre acești străini? Ei nu sunt deranjați de diferențele de limbă. Gândiți-vă că dumneavoastră sunteți surghiunit în China, o țară a cărei limbă, obiceiuri vă sunt complet străine... Dar aceștia doi, Ovidiu (care a scris și versuri în limba geților, și asta în numai 4-5 ani de conviețuire cu aceștia) și Dio Chrisostomus se plimbă ca la ei acasă, fără să aibă aparent nici o barieră de comunicare cu dacii. Să nu-l uităm pe Pușkin, care fiind exilat în Moldova/Basarabia a scris, cu patimă poezia (în limba rusă) „Blestemat oraș Chișinău“, poate tocmai din cauză că nu putea comunica cu localnicii și se vedea din toate punctele izolat.

Dar cum eu am reușit să găsesc până acum cărți uitate, autori ignorați, care vorbeau acum 400-500 de ani despre noi (geto-dacii) și istoria noastră (mă refer la Joannes Magnus-1554, Bonaventura Vulcanius-1597³⁰, Carolus Lundius-1687), cărți pe care unele le-am cumpărat, altele le-am copiat, reușind să găsesc traducători pentru ele, mă întreb de ce cei care sunt plătiți de poporul dacoromân nu au făcut și nu fac această muncă?

Am fost zdrobiți, învinși dar... nu nimiciți!

Ne putem mândri cu Decebal! Dar cu Traian ?... Ce a avut el comun cu noi ?!... Vom vedea!

REȘEDIȚA LUI DECEBAL

Motto: „*Oricine tânjește după un STĂPÎN,
SERVITOR se va numi*”

Istoria lumii pare uneori extrem de ciudată și controversată. În jurul anului 1574 un călugăr spaniol numit Alphonso CIACCONE prezintă în premieră basorelieful lui Apolodor din Damasc sculptat pe Columna lui Traian în Roma, basorelief care înfățișă, spune el, scene din cele două campanii militare în cucerirea Daciei ale sus-numitului împărat (101-102 d.H și 105-106 d.H.).

Arată, într-adevăr, ciudat că, exact ei, romanii, nu au lăsat nici o mărturie scrisă despre Columna de Piatră, o adevărată piatră de hotar a culturii antice, chiar ei, care obișnuiau să scrie atât de mult despre orice, oriunde. Și va fi același spaniol care va fi primul să stabilească faptul că toate basoreliefurile columnei se referă la aceste două dramatice războaie dintre Roma Imperială și strămoșii poporului Român³¹. Redăm aici descrierea exactă făcută de părintele Ciaccone (călugăr bine pus la punct cu aspectele majore ale realității italiene ale sec. XVI) primei scene a Columnei lui Traian: „Reședința lui Decebal era un palat magnific, decorat cu colonne și portrete, probabil situat pe țărmul nordic al Dunării, pe care împăratul Traian îl va ocupa ulterior, dând ordine să se păstreze toată mobila regală. Momentul culminant este în timpul «Tratatului de Pace» temporar încheiat în 102 d.H. între Traian și Decebal. De-a lungul esplanadelor de sus ale palatului se putea vedea o presupusă statuie a însuși regelui

Fig.24. Palatul lui Decebal.

Se pot vedea cei trei leri, fețe tipice dacice și chiar în partea stângă sus, dragonul, capul de lup dacic. În dreapta jos, un vas roman ce se apropie de țărm.

Fig.26. În Țara Zeilor, Daksha, pe Drumul Zeilor, terase construite de daci cu peste 2.000 de ani în urmă, dacă nu și mai mult. O societate de „țărani” capabilă să taie stânci, să construiască ziduri care după mii de ani nu s-au surpat încă, terase din blocuri de andezit pe care trebuiau să le care peste munți și văi de la mari distanțe (70 km. dacă nu și mai mult), temple ale căror ruine încă mai stăpânesc munții, un adevărat Machu Pichu, aici în munții Transilvaniei, aici la Grădiștea Muncelului și nu numai aici.

Fig.27. Casă dacică la construcția căreia nu s-a folosit nici un cui

---

Decebal, sculptura putând reprezenta în același timp unul din marii săi predecesori, îmbrăcat în costumul național dacic. Poarta principală a palatului se vede că era îndreptată spre Dunăre. Frontul ei înfățișa trei tineri complet dezbrăcați, fiecare ținând câte o torță. Cel din mijloc avea arătătorul și brațul drept ridicat, cărând torța cu mâna stângă, având două crucifixuri în mâna dreaptă. Aceste ultime două sculpturi pot fi considerate ca imagini ale așa-numiților «LARS», adică acele divinități care indicau în cadrul vechii mitologii dacice cine avea grijă de casă și cine o păzea. Aparent, nimic înăuntrul unei case nu putea fi ascuns de acești mici «Zei de casă» deoarece se credea că ei dețin focul și lumina, fiind extrem de credincioși locatarilor casei lor“.

Această nouă descriere contravine, bineînțeles, cu ceea ce am fost învățați decenii de-a rândul în școlile comuniste. Mulți dintre noi au crezut mereu că vechii daci ar fi fost un fel de sălbatici și țărani primitivi, locuind în bordeie sub pământ, în timp ce aveau mari și

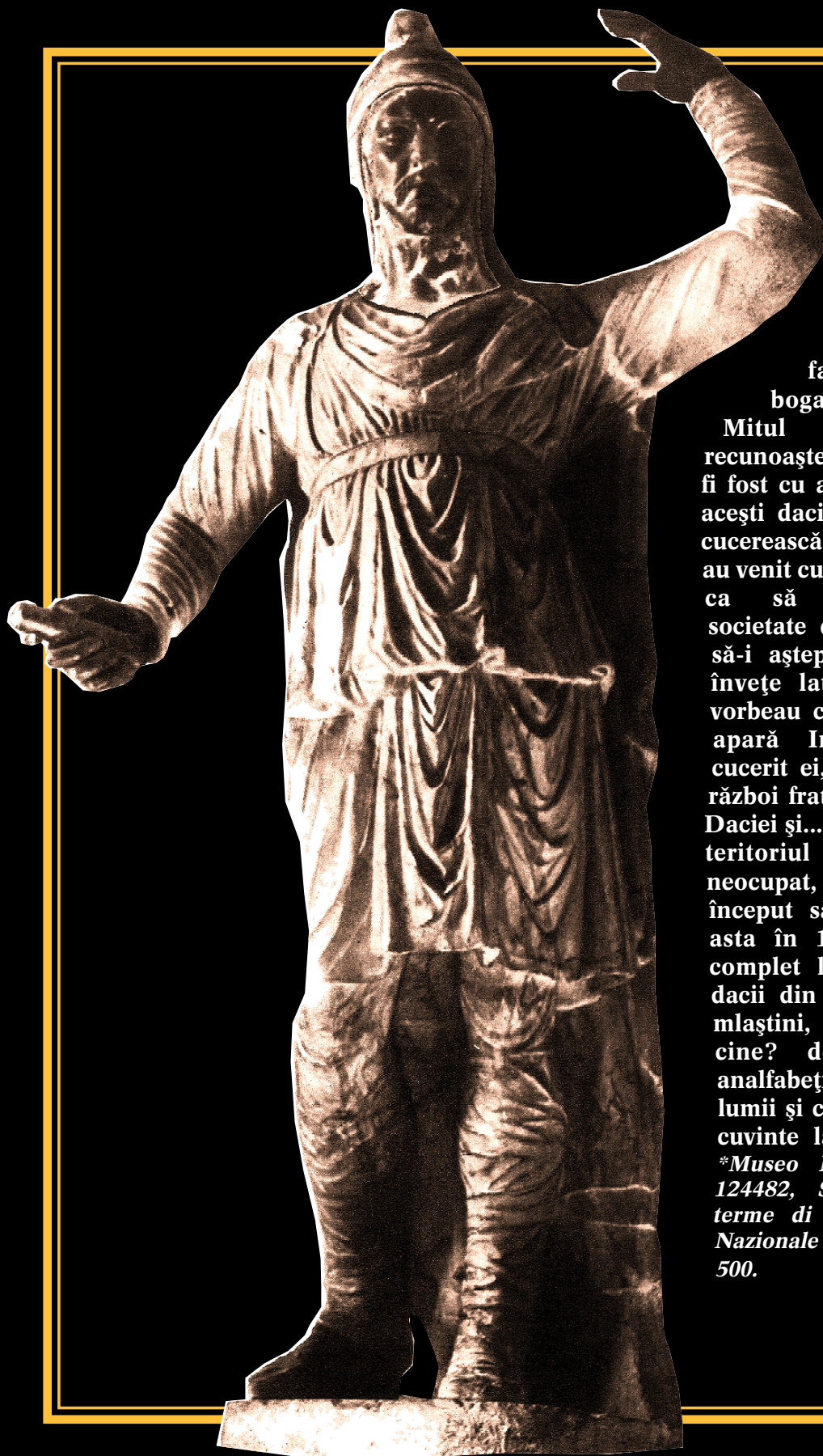

Fig.28. Ziduri dacice, contemporane cu cele ale cetății Troiei și care după mii de ani, fără să se fi folosit vreun beton, nu lasă între pietrele lor să pătrundă nici o lamă de ras!

numeroase mine de aur împrejur; și care, așa cum susțin aceiași istorici, au trebuit să aștepte venirea „romanilor civilizatori” conduși de „strămoșul nostru” Traian însuși, pentru a putea ajunge la „societățile de elită” ale lumii antice. „Civilizatorii” au fost în realitate trupe mercenare romane care pe durata primului an de ședere pe bucățile de teritoriu cucerite, aveau să devină „faimoase” nu numai pentru că au furat tezaurul regelui Decebal (după ce l-au forțat pe viteazul rege să se sinucidă) dar și prin ulterioara lor considerare de către un val de istorici iresponsabili ca fiind promotori ai progresului social. El, împăratul Traian, avea să ia credit postum pentru „civilizarea” noastră într-un mod similar în care, secole mai târziu, l-au aplicat conducătorii fanarioți străini de neamul nostru, fasciștii sau rușii. Fiecare dintre aceștia și-a dat osteneala să ne „civilizeze” mai bine decât predecesorii săi, nelăsând în urmă decât numai sărăcie și suferință nefericitei populații autohtone daco-române.

Să fi devenit acești așa-numiți „creatori de istorie” orbi, și să nu vadă frumoasa și totodată reala interpretare de mai sus a primelor scene ale Columnei lui Traian? Bineînțeles, foarte posibil ca ipotezele călugărului spaniol să se dovedească greșite dar totuși, pentru a înlătura orice presupunere greșită, se cere întâi încercat să se facă cunoscută, ca apoi, efectiv să se dovedească că este eronată. Respectiva imagine despre Columna lui Traian de care vorbim este înregistrată la numărul 231 în albumul lui Ciaccone, în timp ce ea apare la 357 conform elaboratei analize a basoreliefului făcută de cuplul de istorici Miclea-Florescu. Acești doi istorici, renumiți profesioniști, susțin cu tărie că scena descrie prima campanie a împăratului Traian, îmbarcarea la portul Ancona în drumul său către Dacia, alături de el fiind sora sa Maria și soția Plotina (fapt puțin verosimil deoarece este puțin probabil ca împăratul Traian să-și fi reprezentat pe columnă mama și sora dezbrăcate; părerea noastră este că cele trei figuri reprezintă pe cei trei Lars, zeitățile dacice ale casei).

Au existat mai multe ipoteze privind semnificația scenelor columnei și multe altele vor apărea în viitor, dar un singur lucru

Fig.29. Statuia unui Tarabostes, din marmură și porfir de la Roma, din Museo Nazionale Romano. Și această monumentală figură, de dimensiuni colosale, face parte din aceeași bogată plastică prezentând Mitul Dacic. Trebuie să recunoaștem că romanii trebuie să fi fost cu adevărat impresionați de acești daci, pentru care , ca să le cucerească câțiva kilometri de țară, au venit cu zecile și sutele de mii..... ca să cucerească ce? o societate de țărani care a trebuit să-i aștepte pe ei, romanii, să-i învețe latina (limba pe care o vorbeau cu mii de ani înainte să apară Imperiul Roman). Au cucerit ei, romanii, în urma unui război fratricid, 14% din teritoriul Daciei și... minune , TOȚI dacii din teritoriul ocupat dar și din cel neocupat, 86%, așa peste noapte au început să vorbească... latina, și asta în 165 de ani, uitându-și complet limba? Au învățat-o ei dacii din munți și văi, păduri și mlaștini, așa de plăcere; și de la cine? de la niște legionari analfabeți veniți din toate colțurile lumii și care abia bâlbâiau câteva cuvinte latine!

*Museo Nazionale Romano, inv. 124482, Salvatore Aurigemma, e terme di Diocleziano e il Museo Nazionale Romano, Roma, 1963, nr. 500.

Fig.30. Prinderea copiilor lui Decebal. Cavaleriștii romani îi prind pe doi adolescenți, aparent copiii lui Decebal. Dintre luptătorii din escortă un tarabostes zace la pământ mort; un comatus a fost prins, iar copiii sunt luați de doi soldați romani pentru a fi duși lui Traian.

*Fig.20,21,22,23,24,29,30, „Decebal și Traian”, Ion Miclea și Radu Florescu, Ed. Meridiane, București, Romania, 1980.

---

poartă semnificația sa eternă de piatră: înăuntrul granițelor unei super-bogate țări, în mod special prin terenurile aurifere, pare foarte plauzibil ca cei mai de seamă conducători locali să se fi bucurat de viață și palate capabile să-i facă invidioși chiar și pe „civilizații” regi și împărați ai Europei de mai târziu!

MERGI LA SECTIUNEA URMATOARE